

[Pinholt.]

Udgifter, der er kommet til, saa ser man, at de sociale Udgifter nu i Aar opgøres til 62,4 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at de sociale Udgifter nu er oppe paa ca. 5 Gange saa meget som før Krigen. Og jeg tør nok sige, at der ikke er nogen anden Udgiftspost, der er forøget i samme Grad som de sociale Udgifter.

Hvis man ser paa de meget omstridte Militærunderudgifter, saa ser man, at de nu ligger saadant noget som 50 pCt. over Militærunderudgifterne i 1913—14. Jeg skal ikke sammenstille Militærunderudgifterne med de sociale Udgifter; men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der paa Militærunderudgifterne kun er sket en Stigning; der ikke en Gang svarer til den Stigning, som Kronens Værdiforringelse siden 1913 skulde medføre. Det forekommer mig derfor, at den stærke Tale om, at Militærunderudgifterne forøges, ikke har noget paa sig. Det samme gælder Talen om, at de sociale Udgifter nedsættes, heller ikke den har noget paa sig. Det faktiske Forhold er, at der er sket en væsentlig Forøgelse af de sociale Udgifter. Jeg mener derfor, at Regeringens Politik har været fuldkommen rigtig, og at den Linie, Regeringen har arbejdet efter, har været den rigtige. Og jeg tør ogsaa nok sige, at det vilde have været ganske utænkeligt, at en Regering, som ikke har et fast Flertal her i Tinget, skulde have været i Stand til at gennemføre disse Nedsættelser af Bevillingerne til Statens Udgifter, hvis der ikke i Befolkningen langt ind i de Partiers Række, der ikke støtter Regeringen, havde været en absolut Villie til og et bestemt Krav om, at saadanne Nedsættelser skulde finde Sted.

Man har sagt, at der skete bare det, at Staten væltede Udgifterne over paa Kommunerne, og at Kommunernes Udgifter steg i samme Grad, som Statens blev aflastet. Men dette er ikke rigtigt. De kommunale Skatteligninger, som vi faar frem nu, viser jo, at der for mange Kommuner er en Nedgang baade i det Beløb, de skal have ind, og ogsaa i den Skatteprocent, de skal benytte. Det kunde meget vel tænkes, at Skatteprocenten blev den samme som før, fordi Borgernes Indtægter var gaaet saa meget ned, at man maatte have den samme Skatteprocent for at faa et Beløb ind, der endog var mindre end det, man havde faaet ind forrige Aar. Men der er adskillige Kommuner, ogsaa Bykommuner, som har kunnet nedsætte deres Udgifter i høj Grad, og som ogsaa har kunnet nedsætte deres Skatteprocent. Og dette, mener jeg, afkræfter Rigtigheden af den Udtalelse, at de Nedsæt-

telser, som blev gennemført i Rigsdagen i sidste Samling, og de i denne Samling gennemførte skulde have betydet, at Staten væltede Udgifter over paa Kommunerne.

Baade i Fjor og i Aar er der sket en Nedgang i Statens Udgifter, Nedgangen er fortsat. Der er ganske vist under Behandlingen her i Tinget af det foreliggende Tillægsbevillingslovforslag sket en lille Opgang i Udgifterne, men det er ikke nogen væsentlig Opgang, og i Hovedsagen er der altsaa en Nedgang fra Aar til Aar. Jeg mener derfor, at den Finanslov, som blev vedtaget, i Gaar tror jeg, i Landstinget, og den Tillægsbevillingslov, som her behandles, tilsammen giver et finansielt Grundlag for det kommende Aar, hvormed jeg mener, at Befolkningen vil kunne være tilfreds, et finansielt Grundlag, som er tilstrækkeligt, og under de Forhold, vi lever under, det mest mulige, vi kan yde.

Der er endnu kun et enkelt Punkt, jeg gerne vil omtale, det er vor Statsgæld. Naar vi nu har faaet optaget det Laan fast, som vi faktisk skylder i Landmandsbanken, har vi en Statsgæld, som vistnok maa siges at være betydelig. Man maa nu ikke se bort fra, at der har været Anledning til Udgifter for Staten, som har været meget overordentlige. De sønderjydske Landsdele er kommet til, og vi har der maattet reparere meget af det, der var forsoemt fra den forrige Tid. Det har selvfølgelig givet Anledning til meget betydelige Udgifter, og det maa man ikke se bort fra, naar der henvises til, at vor Statsgæld er vokset. Men det, jeg synes, at Regeringen ogsaa maa sætte sin Kraft ind paa i Fremtiden, det er at søge gennemføre en Ordning, hvorved vi kan komme til regelmæssige Afbetalinger paa vor Statsgæld. Om de bliver lidt større eller lidt mindre, er for mig ikke det afgørende, men det, at vi kommer til en regelmæssig Nedbringning af Statsgælden. Hermed skal dog ikke være sagt, at man ikke skal kunne optage Laan til saadanne Formaal, som i sig selv kan give baade Forrentning og Udbytte. Vi har jo i Dag hørt, at en Række af de Statsaktiver, vi har, ikke er Aktiver, som giver Udbytte — tværtimod; til Anskaffelse af saadanne Statsaktiver bør man ikke optage Statslaan, men enten udskyde Erhvervelsen eller søge at skaffe Midlerne til Veje saaledes, at Udgifterne kan afholdes uden Laan. Jeg skal derfor, idet jeg slutter af med disse faa Bemærkninger, jeg her har gjort, anbefale, at man stemmer for Tillægsbevillingslovforslaget i den Skikkelse, det nu har faaet. — Jeg kunde have ønsket, at det havde faaet en lidt anden Skikkelse —